

Arrest

nr. 314 963 van 17 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Syrische afkomst te zijn en die in Cyprus de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 7 augustus 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans

aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde de commissaris-generaal verzoekers verzoek niet-ontvankelijk omdat hij een internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat, met name Cyprus, heeft gekregen en hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Het beroep van verzoeker tegen deze beslissing werd op 2 mei 2023 met arrestnr. 288 391 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

In het kader van zijn huidige verzoek verklaart verzoeker dat enkele van zijn familieleden bij de aardbevingen van februari 2023 omkwamen. Hij herhaalt dat hij vrijwillig vanuit Cyprus naar Turkije terugkeerde omwille van de onmogelijkheid tot gezinshereniging. Verzoeker herhaalt tevens dat hij niet wist dat Cyprus hem een internationale beschermingsstatus toekende. Hij legt volgende documenten voor: een attest in verband met zijn opsluiting wegens illegale binnenkomst in Turkije, een attest in verband met zijn verblijf in Turkije, zijn Turkse huurcontract en een elektriciteitsfactuur. Tevens legt hij kopieën voor van zijn Turkse vluchtelingenkaart, een geldboete van in Cyprus, een foto van zijn zoon die verwondingen opliep, twee psycho-medische attesten en het arrest van de RvV inzake zijn beroep in het kader van zijn eerste beschermingsprocedure. Tevens legt hij foto's voor van hemzelf en met zijn gezin in Turkije en een foto van hem in de boeien.

3. De kernvraag is of de door verzoeker in het kader van zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming bijgebrachte elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4. De Raad herinnert eraan dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft gekregen in Cyprus en dat in casu wordt vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker niet langer internationale bescherming zou genieten in Cyprus.

Volgens de gegevens in het administratief dossier en meer bepaald uit de brief van de Cypriotische asielinstanties van 16 augustus 2022 blijkt dat aan verzoeker op 8 juni 2021 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Cyprus en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder die op dat moment nog geldig was (AD CGVS 1^e VIB, stuk 7 - brief Cypriotische asielinstanties van 16 augustus 2022). Verzoeker heeft echter zijn Cypriotische verblijfsvergunning of een kopie ervan nooit aan de Belgische asielinstanties voorgelegd doch blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan de status van de personen met subsidiaire bescherming afgeleverd worden met een geldigheid van een jaar zodat aangenomen kan worden dat verzoekers Cypriotische verblijfsvergunning thans verstreken is (AIDA, "Country Report: Cyprus. Update 2024" van 9 mei 2024). In dit verband wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het feit dat hij Cyprus heeft verlaten eind 2018, hij in Turkije verbleef, hij reeds geen domicilie meer heeft in Cyprus kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming in Cyprus beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Cyprus nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Cyprus geniet, op concrete wijze aan te tonen dat

het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen op hem persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer zijn Cypriotische verblijfsdocumenten niet zou kunnen verlengen of vernieuwen.

5. Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere EU-lidstaat, in casu Cyprus, reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in die lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

6. Uit de door verzoekende partij middels aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie, met name het "Country Report: Cyprus. Update 2024" van 9 mei 2024 gepubliceerd door AIDA, blijkt niet dat de levensomstandigheden in Cyprus voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

Het komt daarbij verzoeker toe om in dit verband concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat hij bij terugkeer naar Cyprus niet zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die hem aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

7. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek geen zulke concrete elementen bij.

Het CGVS heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt het CGVS op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt hij er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen inzake de ongegrondheid van zijn beschermingsverzoek.

8. Verzoeker betoogt vooreerst dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft gesteld dat hij geen procedurele noden heeft. Hij brengt twee medische attesten bij ter staving van zijn psychologische toestand. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat "In de psycho-medische attesten dewelke u voorlegt wordt vermeld wat de redenen waren voor uw vertrek uit Syrië en wordt tevens aangehaald dat u verschillende moeilijkheden ondervond sinds u uw land verliet. Er wordt verwezen naar de moeilijke leefomstandigheden in Cyprus en het feit dat u daar geen gezinshereniging zou kunnen aanvragen. Door dit alles zou u last hebben van slapeloosheid, nachtmerries, piekeren, moeheid en depressieve gevoelens. Een therapeut is bij het vaststellen van zijn diagnose en eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Ze zijn dus puur op uw eigen verklaringen gebaseerd en vormen daarmee nog geen overtuigend bewijs van uw beweringen. Tevens dient te worden opgemerkt dat het zeer summiere attesten zijn. Er wordt niet in vermeld op basis van hoeveel consultaties de attesten werden opgesteld, noch of er eventuele diagnostische onderzoeken plaatsvonden waarop de conclusies gebaseerd werden. Bovendien wordt geen melding gemaakt van welke concrete therapie u zou kunnen gebruiken en voor welke tijdsduur deze noodzakelijk zou zijn. Hieruit kan dan ook geen manifeste kwetsbaarheid, dewelke een duidelijke beperking op uw algehele zelfredzaamheid tot gevolg zou hebben, worden afgeleid".

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van zijn voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift naar zijn vluchtelingenstatus in Turkije verwijst en betoogt dat hem de vluchtelingenstatus in Turkije toegekend werd omwille van het feit dat zijn internationale bescherming in Cyprus reeds verstreken was kan niet worden bijgetreden. Zoals reeds hoger uiteengezet, blijkt uit het

administratief dossier niet dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming in Cyprus beschikt. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de Turkse autoriteiten verzoeker om die reden bescherming hebben toegekend. In dit verband dient bovendien opgemerkt dat Turkije geen lid is van de Europese Unie zodat de Turkse autoriteiten niet konden nagaan of aan verzoeker internationale bescherming werd toegekend in een van de Europese landen indien verzoeker dit zelf niet had aangegeven. Het feit dat verzoeker in Turkije een internationale bescherming geniet sluit daarnaast geenszins uit dat hij ook in Cyprus over de subsidiaire bescherming beschikt.

10. Verzoeker klaagt nog aan dat hij niet werd gehoord door het CGVS.

Uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."

De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

11. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen en uit zijn verzoekschrift dat verzoeker Cyprus voornamelijk verlaten heeft omwille van het feit dat hij daar geen mogelijkheid had tot gezinshereniging. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat personen met subsidiaire beschermingsstatus in principe geen aanvraag voor gezinshereniging kunnen indienen in Cyprus. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij door deze maatregel aan een met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten strijdige behandeling zou worden onderworpen en in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie zal belanden. De Raad kan begrip opbrengen voor het feit dat verzoeker lijdt onder het feit dat hij gescheiden is van zijn gezin, doch bereiken de verschillen in de wetgeving op dit punt tussen Cyprus en België als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat hij als persoon die subsidiaire bescherming geniet in Cyprus in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien hij meent dat zijn recht op privé-en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen geschonden zouden zijn. Tenslotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een

procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij de inbreuk op zijn gezinsleven in Cyprus niet kon aanvaarden en dat een terugkeer naar Cyprus een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en haar betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe zijn gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat zijn verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

Alles samen genomen kan de Raad de verwerende partij bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

12. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van voormeld verdragsartikel niet aan de orde.

13. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

14. In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking heeft op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Cyprus die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Cyprus effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

16. Het middel van verzoeker lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 juli 2024 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 september 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP is het niet eens dat ze terug moet naar Cyprus. Ze volhardt in haar verzoekschrift, bijkomende nota en nota met vraag gehoord te worden. Ze wijst op bladzijde 55 van het AIDA-rapport inzake Cyprus, waarbij sprake van intrekking van de toegekende status bij vrijwillig vertrek. In haar nieuwe VIB leverde ze het bewijs van haar verblijf in Turkije en in België vanaf '22. Zodoende heeft ze Cyprus 2 keer verlaten, wat een reden is om haar status aldaar in te trekken gezien haar vrijwillig vertrek uit Cyprus. Op vraag van de kamervoorzitter waar zich het desbetreffende AIDA-rapport bevindt waaruit ze citeert gezien dit niet gevoegd werd evenmin als een link, moet VzP het antwoord schuldig blijven en stelt dat ze daar ter zitting niets kan aan verhelpen, ze verwijst naar haar vraag gehoord te worden en de bijkomende nota die ze als antwoord op de beschikking op grond van artikel 39/62 heeft ingediend.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Blijkens de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

5.2. Waar de verzoekende partij verwijst naar het AIDA-rapport inzake Cyprus en stelt dat indien een begunstigde van internationale bescherming vrijwillig vertrekt, er sprake is van intrekking van de toegekende status, gaat ze voorbij aan wat hierover in de beschikking wordt gesteld. In de beschikking wordt duidelijk gesteld dat: *“Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het feit dat hij Cyprus heeft verlaten eind 2018, hij in Turkije verbleef, hij reeds geen domicilie meer heeft in Cyprus kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming in Cyprus beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Cyprus nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.”* Door tijdens de terechtzitting louter te verwijzen naar algemene landeninformatie en haar status in Cyprus in vraag te stellen, slaagt ze er niet in om aan te tonen dat ze op heden niet meer over een internationale beschermingsstatus in Cyprus beschikt. Er kan dus vanuit worden gegaan dat ze op heden nog steeds over een internationale beschermingsstatus beschikt in Cyprus.

5.3. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar pagina 55 van het “AIDA rapport” zonder te preciseren over welk rapport het precies gaat en zonder evenmin een afdruk of een weblink naar voormeld rapport bij te brengen, laat ze de Raad niet toe om de gegrondheid van haar beweringen na te gaan. In haar vraag tot horen citeert ze ook uit een “AIDA rapport” maar laat ze na te preciseren over welk rapport het gaat. Evenmin brengt ze het bij of voegt ze een weblink naar de vindplaats toe. Wederom kan de Raad niet de gegrondheid van haar betoog nagaan. Voor het opstellen van de beschikking van 25 juni 2024 heeft de Raad bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet aan beide partijen gevraagd om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Cyprus. In navolging hiervan hebben beide partijen verschillende landenrapporten bijgebracht inzake de

situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Cyprus. Bij het opstellen van de beschikking van 25 juni 2024 werd met de diverse rapporten rekening gehouden. In het Country Report: Cyprus. Update 2022, gepubliceerd door AIDA/ECRE 11 april 2023 dat door beide partijen bijgebracht werd, heeft pagina 55 betrekking op het persoonlijk onderhoud in de ontvankelijkheidsfase van een verzoek om internationale bescherming. Dit is de procedure vooraleer internationale bescherming toegekend wordt. Het heeft aldus geen betrekking op de situatie van de verzoekende partij die heden reeds internationale bescherming geniet in Cyprus..

6. Derhalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen gronden. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS